

Der kan endvidere være anledning til at pege på, at bemærkningerne til § 61, s. 19 sidste afsnit, kun omtaler habilitetsspørgsmålet for den dommer og de domsmænd, der fandt den erstatningsøgende skyldig, mens landsretten fri fandt. Inhabilitet synes dog så meget desto mere at måtte foreligge hos den dommer, der har afsagt fængslingskendelse, idet det er den uforskyldte fængsling – ikke den urigtige domfældelse – der er grundlag for erstatningskravet.

På baggrund af det anførte skal man henstille, at lovforslaget for så vidt angår habilitetsbestemmelserne ikke gennemføres i den foreliggende udformning, men undergives en nærmere lovteknisk gennemgang.

I lovforslagets almindelige bemærkninger anføres side 15 højre spalte, at den foreslåede udvidelse af området for dommeres inhabilitet vil betyde en øget belastning af domstolene i bl.a. personalemæssig og administrativ henseende. Der henvises i den forbindelse til, at der i 67 af landets 82 retskredse kun er 1 dommer til at behandle straffesager, således at der ved disse embeder skal beskikkes en sættestemmer tilfælde, hvor der efter de foreslåede regler indtræder inhabilitet.

Man finder anledning til at fremhæve, at denne sættestemmerproblematik illustrerer nødvendigheden af, at domstolenes struktur tages op til overvejelse. Løsningen på længere sigt af de praktiske problemer, som måtte følge af lovforslaget, bør derfor indgå i overvejelserne i den arbejdsgruppe, som Dommerforeningen har foreslået Justitsministeren at nedsætte med henblik på udarbejdelsen af et oplæg om

domstolenes fremtidige struktur og arbejdsområde.

Bestemmelsen i retsplejelovens § 46, stk. 1, om kompetencen med hensyn til beskikkelse af sættestemmer fik sin formulering ved lov nr. 218 af 11. juni 1959. Den kompetence, som Justitsministeriet tidligere havde på dette område, blev overført til domstolene. I bemærkningerne til lovforslaget – Folketingstidende 1958–59, tillæg A. sp. 1719 – begrundedes ændringen således: »Da beskikkelse af sættestemmere er et rent domstolsanliggende, foreslås det, at al myndighed i denne henseende henlægges til domstolene«. Det nu foreliggende lovforslag indeholder ingen ændring af retsplejelovens § 46, stk. 1, hvilket man har bemærket sig.

Man er enig i at en gennemførelse af lovforslaget kræver oprettelse af yderligere dommerstillinger, men placeringen af stillingerne bør gøres til genstand for en forhandling mellem Justitsministeriet, præsidenterne og Dommerforeningen.

Man skal endelig, jf. senest foreningens skrivelse af 24. januar 1990, påpege det meget uheldige i, at et lovforslag, som det foreliggende, der på væsentlig måde berører domstolenes virksomhed, ikke har været genstand for forudgående behandling i et udvalg eller en arbejdsgruppe eller i hvert fald en forudgående høring af domstolene.

Dommerforeningen har ikke bemærkninger til lovforslaget for så vidt angår bestemmelserne om SSP-samarbejdet og advokatselskaber m.v. Denne del af lovforslaget har ikke været drøftet med retspræsidenterne.

Claus Larsen